

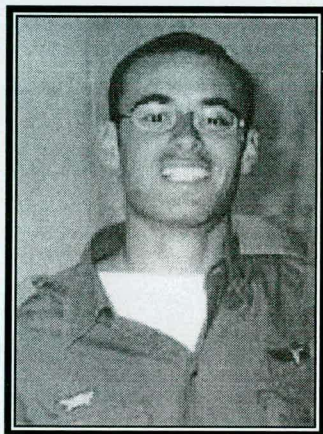

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אוריאל פרץ ז"ל

בן מרים ואליעזר

נולד באופירה (שארם א-שייד)

בתאריך ב' בכסלו תשל"ז, 24/11/1976

התגורר בגבעת זאב

התגייס באוקטובר 1995

שרת בחטיבת גולני

נפל בקרב בלבנון

בתאריך ז' בכסלו תשנ"ט, 25/11/1998

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 5 קבר: 4

הותיר אחריו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן מרים ואליעזר. נולד ביום ב' בכסלו תשל"ז (24.11.1976), בן בכור להוריו. אחריו נולדו אלירז, הדס, אביחי, אליסף ובת-אל.

אוריאל נולד באופירה (שארם-א-שיח'). שם, בנוף הפראי של מרחבי המדבר והים, בילה את שנות ילדותו, ומתקופה זו ינק את אהבתו לטבע, לטיולים ולים. בשנת 1982, עם חתימת הסכם השלום עם מצרים, עברה המשפחה להתגורר בגבעת זאב הסמוכה לירושלים ואוריאל החל את לימודיו במקום. בכיתה ד' עבר ללמוד בבית-ספר ממלכתי-דתי בשכונת רמות בירושלים, המשיך לקרית הנוער בירושלים ומכיתה ט' עד סיום התיכון למד במכללה הקדם-צבאית לפיקוד ומטה 'אור עציון'.

כבר בבית-הספר היסודי הביע אוריאל את רצונו ללמוד בפנימייה צבאית, ואכן בתקופת לימודיו ב'אור עציון' עוצבה אישיותו הרוחנית והצבאית, ושם החל את דרכו לקראת היותו מפקד בצבא. בפנימייה נחשב לרוח החיה של פלוגת 'משואות', שבה למד, היוזם, המארגן והמלכד את כולם. ינון, חברו לפנימייה, סיפר: "כשהדבקנו לך את הכינוי 'מלך' זה כל כך

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

התאים לך, כי היית בן אדם מיוחד במינו שידע להתייחס ולדאוג קודם כל לסובבים אותו ואחר-כך לעצמו. הקו שהנחה אותך היה 'קודם כולם ואחר-כך אני'. מצד שני, היית ראשון לכל משימה ולכל אחריות."

מגיל צעיר היה אוריאל אידיאליסט, בכל דבר שעשה הביא לידי ביטוי את אמונתו בשילוב בין תורה, ארץ ועם. בדרשת הבר-מצווה שלו נשא דברים אודות שלושת יסודות הנצח שעברו בין הדורות, ושאותם ירש ממשפחתו - תורת ישראל, שעל ברכיה התחנך, ארץ-ישראל, שבה נולד ומנופיה טעם בטיוליו הרבים, ועם ישראל, שהוא גאה להשתייך אליו. אוריאל הנער היה תמיד פעיל בקהילה. הוא הדריך בסניפי 'בני עקיבא' בגבעת זאב ובשכונת רמות, וכן סייע בניהול בית-הכנסת 'דרכי נועם', שבו היה פעיל גם אביו.

מאז ילדותו באופירה אהב אוריאל את הטבע והים. הוא טייל הרבה בארץ ועסק בניווטים ובהדרכת בני נוער בהכרת הארץ, וכן הרבה לעסוק בספורט הצלילה.

בחודש נובמבר 1995 התגייס אוריאל לצה"ל. הוא הצליח, לאחר שהתעקש ועמד על דעתו, להתקבל לגיבוש לסיירת 'גולני'. בהמתנה לגיבוש המיוחל עבד במטבח - ולא היה מאושר ממנו, העיקר להצטרף ליחידה המובחרת. אוריאל עבר בהצלחה את הגיבוש ואת מסלול הלוחם, ובמהלך המסלול אף הצליח, עם חבר לצוות, לרשום שיא בניווט על שמם - הם גמאו מרחק של 25 ק"מ בפחות מארבע שעות וחצי. מפקדו, אסי, סיפר: "אוריאל לא נפל, ולו בדבר אחד, משאר הלוחמים בצוות. תושייה, מהירות, זריזות, כוח, תבונה עמוקה, וכל זאת מתוך אהבה, אחווה, שלום ורעות לכל הסובבים אותו. את אוריאל מעולם לא שמעתי מרים קולו או רב עם אחד מבני הצוות... והוא הלך והתפתח, גדל והתחזק פיזית ונפשית. הוביל את הצוות להישגים נדירים, בעיני, מתוך הנעימות הגדולה שהיתה בו, שלא פגעה כהוא זה ביכולתו המרשימה."

בסוף 1997 נשלח אוריאל לקורס קצינים. חבריו לקורס התרשמו מאוד מכושר מנהיגותו, מהדוגמה האישית שנתן תמיד, מנכונותו לעזור לחברים, ומהאהבה ודרך הארץ שאיפיינו את כל הליכותיו. במרס 1998, בסיום הקורס, אמר אוריאל: "לא בכדי נבחרנו להיות קצינים, נבחרנו לחנך, אנחנו ראויים לכך, נשנה את המדינה הזאת אם נרצה או לא נרצה..."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אוריאל מונה לפקד על מחלקת הסיור בגדוד 51 של חטיבת 'גולני'. כקצין, האמין ביכולתו להשפיע על חייליו להיות טובים יותר, הן ברמה המקצועית והן ברמה האנושית. לפני כל יציאה לחופשה היה מדבר עם חייליו על סובלנות ודרך ארץ, הכיר את בעיותיהם האישיות ואף דאג, כשהיה צורך בכך, לסדר עבודה לחיילים בחופשה כדי שיוכלו לחסוך מעט כסף. סיוון, חייל של אוריאל: "נטעת בנו את אהבת הארץ שלך, את הסבלנות שלך, את החיוך שלך - תמיד ידעת לחייך, גם כשהמצב קשה. אתה גרמת לי להבין מהי דמות המפקד. ידעת להעניש כשצריך, אבל תמיד היתה לך דאגה לפרט, והכי חשוב - תמיד ידעת להקשיב לכל בעייה."

ואכן, המחלקה של אוריאל היתה למחלקה המצטיינת בגדוד, ובקיץ 1998 זכתה במקום הראשון בבוחן חטיבתי. אוריאל וחייליו שירתו בקו בחברון, ומשם עלו ללבנון. את חוויותיו בשירות אהב להנציח בצילומי וידאו רבים, ששמר בביתו.

מפקדו של אוריאל, סא"ל אילן, סיפר: "אוריאל נערץ על מפקדיו וחייליו כאחד, בלט במוסר גבוה והיה קצין למופת. אוריאל פעל מתוך תחושה של שליחות ורצון לתת, ומשך אחריו קצינים וחיילים רבים בתכונותיו יוצאות הדופן, באיכפתיות, בנמרצות, בסקרנות, בנכונות לבצע משימות ובאמונה באחדות המטרה שלשמה אנו פועלים. אוריאל שילב בתוכו תכונות אופי של בחור צעיר ונמרץ, השואף לקבל עליו אחריות בביצוע משימות קשות, וכן תכונות של איש בוגר, שקול, החלטי ורגיש כלפי חייליו."

במסגרת שירותו, תרם אוריאל מזמנו הפנוי ולימד את תלמידי הישיבה התיכונית בקרית ארבע את מורשת הקרב של חטיבת 'גולני' ושל צה"ל כולו.

ביום ז' בכסלו תשנ"ט (25.11.1998) נפל אוריאל בקרב בלבנון. הוא יצא בראש חייליו למארב באזור ואדי כרוש, סמוך לכפר מרכבה בדרום לבנון, ובדרך הופעלו נגד הכוח כמה מטעני חבלה. איתו נהרג סמ"ר ניצן בלדרן. מפקד הפלוגה סיפר בהספדו לאוריאל: "רציתי שתדע שהכוח תיפקד מצוין בהכנות, בתרגולות, בתחקיר ובאירוע. פעלתם נכון, פרסת את הכוח נכון ומנעת אירוע הרבה יותר חמור וכואב. רציתי שתדע שהמפקד נמדד בתפקוד הכוח בהיעדרו. גם אחרי מותך הכוח תיפקד מצוין... אם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

היית יכול להביט מהצד על הדברים, היה בך סיפוק על כל מה שבנית בחודשים שפיקדת על המחלקה."

בן עשרים-ושתיים היה אוריאל בנופלו. לאחר מותו הועלה לדרגת סגן. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל. הותיר אחריו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות.

מפקדו של אוריאל, סרן יואב, ספד לו: "בך קורצו כל אותם חומרים שמהם צומח מפקד גדול. היה בך את ה'אחרי' הזה, את אותה רמה מקצועית שנתנה ללוחמים תחושת ביטחון לנוע אחריך גם במצבים הכי קשים, ולנו המפקדים לשלוח אותם למשימות. היתה בך אותה הדוגמה האישית. כל מה שביקשת עשית, כשהכל על תקן 'נאה דורש נאה מקיים'."

אחיו של אוריאל, אלירז, כותב: "אתה, אוריאל, כל פעם אמרת להמשיך, לא לוותר, להיות טוב יותר, להשקיע תמיד, להיות הכי טוב... האמנת שהדרך הזו נכונה, קשה, ולפעמים משלמים עליה מחיר. את מחיר החיים. תמיד הקרבת הכל, תמיד השקעת ממש מגופך הכל, בכל דבר. גם לחיילים שלך דאגת שיהיו הכי מוכנים, הכי דרוכים, הכי טובים, השרית עליהם ביטחון... כואבים, עצובים ומבטיחים - ככה אותך נזכור, בצורת החיים הזו, לא זיכרונות של תמונות, אלא דרך חיים ויחס אוהב לכל פרטי החיים."

שבועיים לאחר מות אוריאל מצאו בני המשפחה בבית דיסקט ועליו דברים שכתב על ילדותו באופירה. הוא פותח את התיאור בסיפור מותו, כפי שחזה אותו.

משפחתו של אוריאל הקימה את עמותת 'מורשת אוריאל' להנצחת זיכרו. בין מפעלי ההנצחה: קריאת בית-הכנסת בגבעת זאב על שם אוריאל, והכנסת ספר תורה למקום. הכנסת ספר תורה לבית-הכנסת במכינה הקדם-צבאית בעצמונה, הקמת בית-הכנסת 'אורות אוריאל' בבסיס סיירת 'גולני', והקמת בית-כנסת ביישוב שליו שבגוש קטיף, הקמת מצפור 'הלבנון' הממוקם בשביל הפסגה שבשמורת הר מירון. זאת על פי דבריו של אוריאל לאחיו, שבועיים לפני מותו: "אם יקרה לי משהו - תקראו מצפור על שמי."

כמו-כן, מתקיימת ריצת ניווט שנתית על שם אוריאל, שהיה נווט מעולה, בפארק קנדה שליד לטרון. בריצה משתתפים למעלה מאלף רצים, חיילים

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מיחידות שונות ואזרחים רבים, מבוגרים ובני נוער. המוטו לריצה הוא משפט שכתב אוריאל: "עם כל מכלול הקוצים והצמחים שנכנסו לי לגוף אפשר להקים ערוגה של מטר על מטר, אבל אלו לא סתם קוצים, אלו קוצי ארץ ישראל."

אחד המפעלים החינוכיים החשובים הוא מפעל ההרצאות שנותנת מרים, אמו של אוריאל, לחיילים, קצינים ובני נוער בנושא המנהיגות. בחוברת שנקראת 'העוז והענווה' כונסו מכתבים שכתבו חיילים ומפקדים של אוריאל, ואלה מהווים את הבסיס להרצאה בכותרת 'קווים לדמותו של מפקד'.

